

אמא יקרה, MOM / ירון בשם הבנים

נולדת ב- 14.03.1936, במנהטן שבניו יורק, להורים שהיגרו מפולין לארה"ב ב-1930, וכך הצילו אתכם מזוועות השואה. אביך סבר שארה"ב היא "מדינת הזהב", כפי שכינה אותה ביידיש "גולדנע מדינע". עוד שהיית תינוקת עברתם ממנהטן לברוקלין, לשכונה בה התגוררו יהודים רבים. הרוב המוחלט של משפחות הורייך נספו בשואה.

הייתה לך ילדות נפלאה בברוקלין, להורים אוהבים בבית חילוני. למדת בבית הספר העממי "תומאס ג'פרסון" והיית תלמידה טובה. בבית דיברו אנגלית ויידיש. הלכת לחוגים, היו לך חיי חברה עשירים ובתיכון למדת עברית. הצטרפת ל"שומר הצעיר" בכיתה ח' (Nice Jewish Club). קיימתם פעילות יהודית ציונית של טיולים, הכשרות עם מטרה של הגשמה, עלייה לארץ ישראל, ציונות וסוציאליזם. בשנת 1953, לאחר שסיימת תיכון בגיל 17, נסעת להכשרה של חצי שנה בארץ, בקיבוץ שער העמקים. זו הייתה חוויה טובה וחיובית בשבילך. לאחר מכן חזרת לארה"ב והצטרפת להכשרה של שנה בנוי ג'רזי, בו למדתם והתנסיתם בחקלאות מכל הסוגים. במסגרת ההכשרה אף נפגשתם עם אלברט איינשטיין באוניברסיטת פרינסטון, לשיחה על יהדות וציונות. באוקטובר 1955, כשהיית בת 19, עלית לארץ ללא הורייך, שנשארו בניו יורק. הפרידה הייתה קשה. הורייך הצטרפו אלייך ועלו לארץ כחמש שנים לאחר מכן, ב-1960. הגעת לקיבוץ נחשון ועבדת בבית תינוקות. לאחר כשנה התגייסת לצה"ל, לנח"ל, קצת אחרי מלחמת סיני - בסוף 1956. במהלך השירות בקרת את הורייך המאמצים בשער העמקים עוד מתקופת הסמינר והכרת את יאיר לוי, שעתידי להיות בעלך הראשון. התחתנתם ב-1958 ועברת להתגורר עם יאיר בשער העמקים. חייתם יחד במשך 11 שנים, בהם עברת תקופה קשה מאוד כאשר נולדו לך וליאיר שני ילדים - איתי ורועי, שנולדו עם מחלה גנטית ונפטרו שניהם לפני גיל שנה. קשה לתאר מה עברת בתקופה הזאת. זו הייתה התקופה הקשה בחייך. לאחר שהבנתם שהמצרף הגנטי שלכם בסיכון גבוה החלטתם להיפרד ולנסות למצוא בני זוג ולבנות משפחה.

את אבא הכרת דרך מחלקת ההיכרויות של הקיבוץ הארצי (כן, כן, הטינדר של אז...) התחתנתם ביוני 1967, במסיבה צנועה, לאחר מלחמת ששת הימים, בה הקיבוץ איבד חמישה מבניו. השתקעתם בקיבוץ עין השופט ובניתם את עתידכם. נולדו לך שלושה ילדים בריאים. זו הייתה לך לחוויה מתקנת על העבר הקשה שחווית בנישואיך הקודמים. ברבות השנים נולדו במשפחה עוד 8 נכדים מקסימים והם הסבו לך אושר גדול. ילדותינו בקיבוץ הייתה חוויה מדהימה. את ואבא דאגתם לנו להכל ולא היה חסר לנו כלום.

זכורות לנו הארוחות בערב שבת, עם התפריט הקבוע שהתחלף שבוע שבוע, או שניצל וצי'פס או עוף ואורז, וכמובן בירה שחורה. בחורף היה גם מרק עוף. ואבא התלונן באופן קבוע שהמרק לא מספיק חם... זכורים הצחוקים המתגלגלים בארוחות שבת אלה.

לא קל היה לגדל שלושה בנים, במיוחד בתקופת הנעורים בה היינו רבים עד מכות על מי משחק באטארי פאקמן, או פולשי החלל, או על כל סיבה טיפשית אחרת. תמיד ידעת איכשהו להרגיע את העניינים. בצבא, שלושתנו שירתנו שירות קרבי, ולכולם הקפדת תמיד לשלוח חבילה עם הבראוניז המפורסמים שלך, שהיו נוחתים ביחידה כל יום חמישי, כמו שעון שוויצרי, לכל אחד, בכל השירות שלו, בלי לפספס פעם אחת!

למדת לתואר ראשון בחינוך מיוחד באורנים. במשך השנים בקיבוץ עבדת בעבודות מגוונות רבות - בתחום החינוך, כמורה לאנגלית בתחילת הדרך ואחר כך בתחום החינוך המיוחד. לאחר מכן עבדת באלתם. לימים היית אחראית על הקופה הקטנה ועל כל נושא אדמיניסטרציית הדרכונים ותעודות הזהות, מה שקראו "משרד

הפנים". היית חברה במספר ועדות בקיבוץ. עבדת עד גיל מאוחר יחסית. אבא נפטר בגיל 81. טיפלת בו במסירות אין קץ בשנותיו האחרונות, לאחר שחלה. זו הייתה תקופה מאתגרת לכל המשפחה.

כשנכנסת לתקופת הפנסיה שלך אהבת מאוד את העשייה והיצירה ועשית עבודות בקרמיקה, בציור וברקמה. מאוד אהבת את תחום האומנות וזה העסיק אותך ממש עד החודשים האחרונים. לאחר ששברת את האגן, לפני כארבע שנים, נכנסת לבית הדר. בעקשנות רבה, המאפיינת אותך, שקמת את עצמך והתעקשת להיות עצמאית ממש עד החודשיים האחרונים, הקפדת ללכת בכוחות עצמך, לאכול בכוחות עצמך ולהיות כמה שיותר עצמאית. בשנה האחרונה ראינו אותך דועכת, עם ירידות ועליות. הקפדנו לבקרך ולהוקירך על כל האהבה והחום שהענקת לנו מאז ומתמיד. ביום שבת, כאשר הפסקת לאכול ולשתות, ראינו שאת כבר רוצה לשחרר. באנו להיפרד ממך ואמרנו לך איזה אמא נפלאה היית וכמה שאנחנו גאים בך ואוהבים אותך. אמרנו לך גם שאת יכולה לשחרר ולהמשיך הלאה. הנהנת בקולך ואחרי זמן קצר באמת המשכת בדרכך.

אמא, היית אישה טובת לב, חמה ואוהבת. תמיד היית לעזרת כולם, תמיד דאגת לנו ולאבא, תמיד רצית להיות עצמאית ודאגת שאנחנו נהיה עצמאיים. נוחי על משכבך בשלום אמא יקרה ואהובה. "נערה כסופה שוטי לך, הגיע זמנך לזהור, כל חלומותייך בפתח, ראי, הם מנצנצים". נשמע ביצוע של אלביס פרסלי, שאמא אהבה, למילותיו של פול סיימון - "גשר מתחת מים סוערים". אמא הייתה בהופעה חיה של אלביס בתחילת דרכו, באמצע שנות ה-50, בתיאטרון רוקסי המפורסם בניו יורק.

זוכרים אותך תמיד באהבה רבה.

